

Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. április 16. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott **ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2014. október 3. napján kihirdetett **3.B.281/2013/94.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

I. rendű vádlott vonatkozásában

a Kiskőrösi Városi Bíróság 1.B.377/2009/10. számú határozatának próbára bocsátást kimondó rendelkezését **hatályon kívül helyezi.**

A könnyű testi sértés vétségében [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés] való bűnösségének a kimondását **mellőzi.**

A társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetteként [2012. évi C. törvény (Btk.) 176. § (1) bekezdés 3. fordulat és (3) bekezdés] elbírált bűncselekményt kábítószer-kereskedelem büntettének [Btk. 176. § (1) bekezdés **4. fordulat** és (3) bekezdés] **minősíti.**

A büntetést könnyű testi sértés vétsége miatt is kiszabottnak tekinti.

II. rendű vádlottnak a

társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetteként [1978. évi IV. törvény (Btk.) 282/A. § (1) bekezdés 3. fordulata és (3) bekezdése] elbírált bűncselekményét kábítószerrel visszaélés büntettének [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés **4. fordulata** és (3) bekezdése] **minősíti.**

A vagyonekbezközásra vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

III. rendű vádlottnak a

a társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetteként [2012. évi C. törvény (Btk.) 176. § (1) bekezdés 3. fordulat és (3) bekezdés] elbírált bűncselekményét kábítószer-kereskedelem büntettének [Btk. 176. § (1) bekezdés **4. fordulat** és (3) bekezdés] **minősíti.**

A - helyesen büntetesként kiszabott - szabadságvesztés tartamát **7 (hét) év 6 (hat) hónapra enyhíti.**

A II. rendű vádlott részére kiadni rendelt 300.000.-(háromszázezer) forint visszatartására vonatkozó rendelkezésből a vagyonekbezközás biztosítására utalást **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy az ítélet alapjául szolgáló tárgyalási napok közül 2013. október 17. napját mellőzi.

I. rendű és III. rendű vádlott legkorábban a büntetésük kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés helyesen büntetés,

a II. rendű vádlott terhére rótt új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettének a jogszabályi alapja helyesen 1978. évi IV. törvény 283/B. § b) pont 5. fordulata.

Az ítélet tábla a kiszabott szabadságvesztésekbe **beszámítja** a

I. rendű és II. rendű vádlott által a 2014. október 4. napjától 2015. április 16. napjáig,

III. rendű vádlott által a 2014. december 4. napjától 2015. április 16. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Kecskeméti Törvényszék 3.B.81/2013/94. számú ítéletében I. rendű vádlottal szemben a Kiskörösi Városi Bíróság 2011. január 14. napján jogerőre emelkedett 1.B.377/2009/10. számú határozatában alkalmazott próbára bocsátást megszüntette és bűnösségét kimondta könnyű testi sértés vétségében a [1978. évi IV. törvény /Btk./ 170. § (1) bekezdése], kábítószer-kereskedelem büntettében [2012. évi C. törvény /Btk./ 176. § (1) bekezdés 3. fordulata és (3) bekezdése] mint társtettes,

ezért őt halmazati büntetésül 11 év szabadságvesztésre mint főbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte, továbbá 750.000 forint összegre vagyoneklobzást rendelt el. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg. Beszámította a kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt, és megállapította, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

II. rendű vádlott bűnösségét kábítószerrel visszaélés büntettében [1978. évi IV. törvény /Btk./ 282/A. § (1) bekezdésének 3. fordulata és (3) bekezdése] mint társtettes,

új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettében [1978. évi IV. törvény /Btk./ 283/B. § (1) bekezdésének b) pontja] és

kábítószerrel visszaélés vétségében [1978. évi IV. törvény /Btk./ 282. § (1) bekezdésének 4. fordulata és az (5) bekezdés a) pontja] mondta ki.

Ezért őt mint különös visszaesőt, halmazati büntetésül 14 év szabadságvesztésre, mint főbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

900.000 forint összegre vagyoneklobzást rendelt el.

Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította az általa előzetes fogvatartásban töltött időt.

A Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2010. július 1. napján kelt és jogerős 8.Bk.349/2010/2. számú ítéletében megállapított 6 év 3 hónap büntetés kapcsán alkalmazott feltételes szabadságot megszüntette.

Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

III. rendű vádlott bűnösségét kábítószer-kereskedelem büntettében [2012. évi C. törvény /Btk./ 176. § (1) bekezdésének 3. fordulata és (3) bekezdése] mint társtettes,

kábítószer birtoklásának vétségében [2012. évi C. törvény /Btk./ 178. § (1) bekezdés 3. fordulata és (5) bekezdés a) pontja] mint tettes mondta ki.

Ezért őt halmazati büntetésül 9 év szabadságvesztésre, mint főbüntetésre, 9 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

180.000 forint összegre vagyoneklobzást rendelt el.

Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház és a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította az általa előzetes fogvatartásban töltött időt.

Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről. A II. rendű vádlottól lefoglalt 300.000 forint lefoglalását megszüntette, azt kiadta a II. rendű vádlott részére azzal, hogy a II. rendű vádlottal szemben megállapított vagyonelkobzás és bűnügyi költség biztosítására visszatartani rendelte.

Kötelezte vádlottakat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélte ellen az ügyész I. rendű és II. rendű vádlottak terhére a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében, míg I. rendű vádlott és védője enyhítés érdekében,

II. rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, a másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében,

III. rendű vádlott és védője enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.398/2014/5-2. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Indítványt tett bizonyítás felvételére, ennek keretében az igazságügyi vegyész szakértői véleménynek, továbbá a II. rendű vádlottra vonatkozóan az (pénzintézet megnevezése) által megküldött bankszámla kivonatoknak és a Kiskőrösi Városi Bíróság B.377/2009. büntető ügy iratainak az ismertetésére, s ezek alapján indítványozta a megállapított tényállás kiegészítését, helyesbítését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

Az ítélet jogi indokolásának kiegészítésére is indítványt tett.

Indítványozta a könnyű testi sértés vétségében bűnösséget kimondó rendelkezés mellőzését.

Az I. és II. rendű vádlottak vonatkozásában a büntetés súlyosítására, a III. rendű vádlottal szemben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

I. rendű vádlott a fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt vétett, amikor a vádlottak vallomásait nem vizsgálta és nem mérlegelte. Ezen belül a bíróság nem vizsgálta az I. rendű vádlott védekezését, míg a III. rendű vádlott személyét egyoldalúan vizsgálta, és nem adott helyt a védője bizonyítási indítványainak. Indítványozta annak megállapítását, hogy ki az ötletgazda, ki a szervező, továbbá a **(1. sz. név)** nevű személy kilétének tisztázását, a III. rendű vádlott és **(1. sz. név)** kapcsolatának vizsgálatát, **(1. sz. név)** felkutatását és előállítását. Indítványt tett az ítélet hatályon kívül helyezésére is.

A 30. sorszám alatti beadványában további bizonyítási indítványt terjesztett elő. Indítványt tett az 1. számú tanú újbóli kihallgatására és **(2. sz. név)** tanúként történő kihallgatására.

A II. rendű vádlott meghatalmazott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában indítványozta **(3. sz. név)**, a II. rendű vádlott édesanyjának a tanúként történő kihallgatását a vonatkozásban, hogy a II. rendű vádlottnak milyen forrásból állt rendelkezésre az 1.000.000 forint, amit a bankszámlájára befizetett.

A fellebbezés részletes indokolásában az ítéletnek a - Be. 373. § (1) bekezdés III. a) pontja, valamint a Be. 376. § (1) bekezdése alapján történő - hatályon kívül helyezésére, másodsorban az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására és enyhébb büntetés alkalmazására tett indítványt.

Álláspontja szerint nem vonható le következtetés arra, hogy a három vádlott megegyezett volna az elkövetés pontos mikéntjében.

Iratellenes az az első fokú ítéleti ténymegállapítás, hogy a harmadik ültetvényhez vásárolt magokat az I. rendű és II. rendű vádlottak elvetették, a kikelt növényeket gondozták.

Nincs adat arra, hogy II. rendű vádlott megszerezte a kábítószer, mivel erre csak a III. rendű vádlott vallomása áll rendelkezésre. A tényállás nincs felderítve, az indokolás hiányos, téves. E körben hivatkozott arra, hogy nincs feltárva az, hogy a II. rendű vádlott részesült-e a bevételből. Nem szólt az ítélet arról, hogy a vádlottak a bevételt hogyan osztották szét és mikor.

Álláspontja szerint az első fokú ítélet indokolása nem tartalmazza, hogy mire alapozta a bíróság azt, hogy a II. rendű vádlott jelentős mennyiségű kábítószer hozott forgalomba. Az ítélet az igazságügyi botanikai szakértői vélemény és az igazságügyi vegyész szakértői véleményre hivatkozik csupán, azonban indokolásként csak annyit ír, hogy azok szakmailag megalapozottak voltak.

Az ítélet nem tartalmazza, hogy a 130 tő növényből származó kábítószer THC tartalma milyen számítás alapján érte el a jelentős mennyiséget, egyáltalán elérte-e, ugyanis az ítélet 13. oldal 5. bekezdése csupán azt tartalmazza, hogy a növényi egyedek a tőszám alapján jelentős mennyiségű kábítószernek minősülnek.

Álláspontja szerint II. rendű vádlott esetében sem a szükségszerű átadásra, sem az egyéb résztvevőkenységekre vonatkozóan nem áll rendelkezésre bizonyíték. Egyetlen bizonyíték a III. rendű vádlott vallomása, amely szerint védenca 2012 májusában, valamikor Szent Orbán napja előtt 4-5 zacskó leszűretelt marihuánát megszerzett. Ezen túlmenően sem átadásról, sem vevői kör felkutatásáról, sem tárolásról nincs adat.

A 2. tényállás vonatkozásában a bíróság **(1. sz. tanú)** tanúvallomásával kapcsolatban a II. rendű vádlott védekezését azzal a téves indokolással vetette el, hogy ha a vádlott az általa hivatkozott körülményről 2012 április, májusában szerzett tudomást, akkor azt miért csak a 2013. június 21. napján megtartott kihallgatása alkalmával tárta fel.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság olyan elkövetési időt is a terhére rótt, amely időszakban, így 2012. január-március 1. napja között az új pszichoaktív anyag átadása nem is volt bűncselekmény, s így téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a feltételes szabadság próbaideje alatt újabb bűncselekményt követett el.

III. rendű vádlott védője a fellebbezése indoklásában arra hivatkozott, hogy nem nyert kellő értékelést az elsőfokú bíróság ítéletében az a tény, hogy a III. rendű vádlott volt az, aki a nyomozó hatóságot helyzetbe hozta. Ő volt az, aki lehetőséget biztosított a büntetőeljárás során arra, hogy teljes egészében feltárja a saját maga és a vádlott-társai által elkövetett bűncselekményeket, aki következetes terhelő vallomásával nemcsak segítette a rendőrhatalóság munkáját, hanem a bűncselekmény feltárásában aktívan közreműködött. A III. rendű vádlott már a helyszínen tett olyan nyilatkozatot, amely lehetővé tette a teljes felderítést, hiszen ő mutatta meg a rendőrhatalóságnak az ültetvényeket, még az olyan helyen levőket is, amelyeket a rendőrhatalóság a III. rendű vádlott közreműködése, vallomása és aktív magatartása hiányában nem is tudott volna feltárni.

Sérült a belső arányosság elve is a vádlott-társakkal szemben kiszabott büntetés mértéke összefüggéseit vizsgálva.

Álláspontja szerint a III. rendű vádlott tekintetében indokolt a méltányosabb elbírálás, ezért a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékének enyhítésére irányuló fellebbezést fenntartották.

A másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítást követően az ügyész az átiratában foglaltakat fenntartotta azzal, hogy az ítélőtábla a II. rendű vádlott vonatkozásában a vagyonekbeosztás összegét 1.000.000 Ft-ra emelje fel.

Az I. rendű vádlott védője az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta, míg a II. rendű és a III. rendű vádlottak védői fellebbezésüket az írásban indokoltan egyezően adták elő. A III. rendű vádlott védője azt azzal egészítette ki, hogy időközben a III. rendű vádlott megnősült.

Mindhárom vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a büntetés enyhítését kérte.

Az ítélet ellen bejelentett fellebbezések folytán az ítélet tábla a Be. 348 § (1) bekezdése alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált.

Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a lényeges eljárási szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást.

A tényállás-felderítési kötelezettségének túlnyomórészt eleget tett, a vád tárgyává tett releváns tényekre nézve a lehetséges és szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást.

Osztotta azonban a másodfokú bíróság a fellebbezési főügyész írásbeli indítványában foglalt azon megállapítást, hogy az elsőfokú bíróság részben hiányosan folytatta le a bizonyítást abban a körben, amely körben egyébként a bizonyítékokat értékelte. Ez vonatkozott a vegyész-szakértői véleményre, a II. rendű vádlott vonatkozásában a nyomozás során beszerzett bankszámla kivonatokra, valamint az I. rendű vádlott korábbi próbára bocsátásával kapcsolatos iratokra, mert ezeket nem tette a tárgyalás anyagává.

Ezért a másodfokú bíróság ebben a körben a Be. 353. § (1) bekezdés alapján bizonyítást vett fel és tárgyalást tartott, és ismertette a fenti iratokat és szakvéleményt.

A felvett bizonyítás eredményeképpen, valamint az iratok tartalma alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiakkal egészítette ki és helyesbítette:

II. rendű vádlott tekintetében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 8.Bk.349/2010/2. számú összbüntetési ítélet kapcsán alkalmazott feltételes szabadság helyesen 2012. március 24. napján telt le.

A Kiskörösi Járásbíróság 9.B.425/2012/8. számú, 2013. április 22. napján jogerőre emelkedett ítéletével a 2012. július 24. napján elkövetett csalás vétsége miatt 6 hónapi börtönre ítélte, amelynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

III. rendű vádlott vonatkozásában azon megállapítást, hogy büntetlen előéletű, mellőzte az ítélet 11. oldal 1. bekezdéséből, és e helyett azt rögzítette, hogy a III. rendű vádlott büntetve volt.

A Kiskörösi Városi Bíróság 2011. április 8. napján jogerőre emelkedett 4.B.138/2011/2. számú ítéletében ittas járművezetés vétsége miatt 120.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

A III. rendű vádlott családi állapota megváltozott, időközben megnősült.

Mellőzte az ítélet 11. oldal 2. bekezdését, amely szerint a „vád tárgyává tett cselekmények” következnek, ugyanis az ezt követően rögzítettek már a bíróság által megállapított tényállás.

A másodfokú bíróság a történeti tényállást kiegészítette azzal, hogy a II. rendű vádlottnak 900.000 forintot meghaladó, de pontosan meg nem állapítható összeg került (ítélet 12. oldal 1. bekezdése).

Helyesbítette a 12. oldal 2. bekezdésében írtakat akként, hogy a III. rendű vádlott 100.000 forinttal szállt be a következő kábítószer termesztés anyagi fedezetének a biztosításába.

Az ítélet 12. oldal 3. bekezdését - elírás miatt - akként pontosította, hogy helyesen nem a II. rendű, hanem a III. rendű vádlott volt az, aki az I. rendű vádlottal közösen vetette el a cannabis magokat és gondozta.

Az ítélet 13. oldal 6. bekezdéséből, a 14. oldal 1., 2., 8. és utolsó bekezdéséből mellőzte „az igazságügyi vegyész-szakértői vélemény szerinti” megállapítást, hiszen a tényállásnak a megállapított tényeket, és nem az annak alapjául szolgáló bizonyítási eszközöket kell tartalmaznia.

Az ítéleti tényállás 2/A. pontját akként helyesbítette, hogy 2012. január és 2012. július hónap közötti időben a II. rendű vádlott a lakásán *mintegy kéthetenként* értékesített a III. rendű vádlottnak pentedron hatóanyag tartalmú tablettákat.

A tényállás 2.) B) pontjának 1., 5. és 6. bekezdését akként helyesbítette, hogy II. rendű vádlott **(2. sz. tanú)-nak** új *pszichoaktív* anyagot értékesített, ugyanezen tényállási pont 3. bekezdését pedig akként, hogy a II. rendű vádlott 2012. július közepén 700 forint/darab áron 20 darab magenta színű tablettát értékesített **(2. sz. tanú)-nak**, amelyből 17 darab tablettát foglaltak le a rendőrök.

A másodfokú bíróság a tényállásból a jogi indokolásba utalta valamennyi tényállási pont vonatkozásában a kábítószeres jelentős, illetve csekély mennyiségére tett jogkövetkeztetéseket.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása megalapozottá vált, s így iránymű volt a másodfokú felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenysége túlnyomórészt megfelelt az iratok tartalmának.

A II. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli, illetve az előterjesztett szóbeli indokolásában több ponton is támadta a tényállást.

Sérelmezte a II. rendű vádlott védője, hogy az elsőfokú ítélet a vádlottak közötti hármas közös megegyezésre tartalmaz megállapítást, amelyre vonatkozóan azonban nincs adat.

Ez azonban iratellenes megállapítás volt, hiszen az első fokú ítéleti tényállás szerint is külön-külön történt a megállapodás az I. rendű és a II. rendű vádlott, illetőleg az I. rendű és a III. rendű vádlott között, a három vádlott együttes közös megegyezésére nem tartalmaz az ítélet megállapítást.

Helytálló volt ugyanakkor azon védői indítvány, amely szerint a 12. oldal 3. bekezdésében az érintett vádlottak rendűségét illetően nyilvánvaló elírás történt, amelyet a másodfokú bíróság a fentiek szerint helyesbített.

Helyes volt az a védői észrevétel is, amely szerint téves az ítélet 12. oldal 1. bekezdésében írt azon megállapítás, hogy kb. 900.000 forint volt a kábítószer értékesítéséből befolyt bevétel.

Ezt megállapítást a másodfokú bíróság helyesbítette, ugyanis ez egy téves ténybeli következtetésen alapult és nem felelt meg az iratok tartalmának sem.

Az elsőfokú bíróság által - egyébként helyesen - elfogadott III. rendű vádlotti vallomás azt tartalmazza, hogy a bevételből az I. rendű vádlott által befektetett összeg levonásra került, amelyből viszont az következik, hogy csak a maradékot osztották szét kettőjük között 180.000 forint, illetve 750.000 forint összegben.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor azt is megállapította - az ítélet 33. oldal 2. bekezdés - hogy a II. rendű vádlott is nyilvánvalóan részesedett a bevételből.

Mindenféleképpen 900.000 forintot meghaladó mértékű volt tehát a bevétel, hiszen abból le kellett vonni a II. rendű vádlottnak a meg nem állapítható részesedését, illetőleg az I. rendű vádlott által befektetett összeget is.

Ehhez képest a 900.000 forint bevételként történő feltüntetése téves következtetés volt.

A másodfokú bíróság a bizonyítás keretében ismertette a II. rendű vádlottnak az (pénzügyi megnevezése)-nél vezetett folyószámla számlakivonatát.

Ezek közül az értékpapír számlakivonat szerint a 2012. május 17. napján mintegy 650.000 forint értékben vásárolt a II. rendű vádlott értékpapírokat, valamint 350 eurót elhelyezett a devizaszámláján.

Az ezen kívül a lakossági folyószámlán kimutatott további 1.000.000 forint tekintetében viszont azt lehetett megállapítani, hogy az már jóval korábban, évekkel azelőtt lekötésre került, és csak a lekötött összeg feltörése folytán volt ez a bizonyos 1.000.000 forint a II. rendű vádlott lakossági folyószámláján.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak azon következtetésével, hogy az egyébként kábítószer forgalmazással, kereskedelemmel is foglalkozó II. rendű vádlottnak nyilvánvalóan volt bevétele ebből a tevékenységből.

Arra vonatkozóan ugyanakkor semmiféle adat nem merült fel, hogy a kábítószer-kereskedésből pontosan mekkora összegű bevétele származhatott a II. rendű vádlottnak.

A lakossági folyószámlán még 2011-ben egy lekötött összeg feltörésének eredményeként szereplő 1.000.000 forint és a 2012. májusában az értékpapír számlára kerülő összegnek az egyértelmű eredetét sem lehetett pontosan megállapítani.

A vagyonelkobzás elrendelhetőségéhez a tényállásban meg kellett volna állapítani, hogy mekkora volt a II. r. vádlott bevétele, ami az elbírált bűncselekményekből származott, és hogy ez az összeg van a bankszámláján. Ilyen megállapításokat azonban nem lehetett tenni.

A tényállás 2. pontját illetően az elsőfokú bíróság az adott bizonyítási eszköz értékelése során nyilvánvalóan azon elírásból indult ki, amely szerint a II. rendű vádlott 2012. április-május hónapjában előzetes fogvatartásban volt. Ezért az ítélet mellőzte a 27. oldal 2. bekezdéséből azt, hogy „2012. április-májusában”.

Ezt a dátumot a nyomozati jegyzőkönyv valóban tartalmazza, ami azonban nyilvánvaló elírás, hiszen a II. r. vádlott ebben az időszakban nem volt fogvatartásban, és ehhez képest tévesen értékelte ezt a bizonyítási eszközt úgy az elsőfokú bíróság az ítélet 27. oldal 3. bekezdésében, amely alapján a II. rendű vádlott hitelt érdemlőségét megkérdőjelezte.

A II. rendű vádlott csak 2012. júliusában került fogvatartásba, ezért csak 2013. április, május hónapban kerülhetett szóba az, amit az elsőfokú bíróság értékelte. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság végső következtetése mégis helyes volt, ami abból állt, hogy nem fogadta el az elsőfokú bíróság hitelt érdemlő bizonyítékként II. rendű vádlott védekezését.

A II. rendű vádlottnak ugyanis ezen védekezését alátámasztani hivatott **(3. sz. tanú)** és **(1. sz. tanú)** ebben a körben egymással is ellentétes tanúvallomást tettek, és mindkettőjük vallomása ellentétes volt (2. sz. tanú) tanúvallomásával is. Vagyis a vádlotti védekezés e körben való ellentmondásokra hivatkozása az elsőfokú bíróságnak egyébként ténszerűnek bizonyult. Ezért az elsőfokú bíróság helytállóan fogadta el a 2. tényállási pont tekintetében (2. sz. tanú) és III. rendű vádlott vallomását, és vetette el a II. r. vádlott védekezését.

Az ítéletábra nem osztotta a védő álláspontját a szakértői vélemények elfogadhatóságát illetően sem. (szakértő neve) eseti szakértőként járt el a nyomozás során. A Be. 102. § (1) bekezdése értelmében azonban eseti szakértőt csak akkor lehet kirendelni, amennyiben igazságügyi szakértő nem áll rendelkezésre. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen járt el, amikor igazságügyi szakértőt rendelt ki ugyanazon kérdésekre nézve, majd a tényállás megállapítása során az igazságügyi szakértői véleményben foglaltakat fogadta el.

A fentiek túlmenően a II. rendű vádlott védője mindössze a bizonyítékok mérlegelését támadta. Figyelemmel azonban arra, hogy a bizonyítékok értékelése nem volt sem okszerűtlen sem iratszerűtlen, ezért azt eredménnyel nem is lehetett támadni.

Az ügyész indítványozta a 2.) A.) alatti tényállás helyesbítését is akként, hogy 2012. április 3. és 2012. július hónap között került sor az új pszichoaktív anyag értékesítésére, illetve megvásárlására. Ezt azzal indokolta, hogy az új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntette 2012. március 1. napjától büntetendő, és a tényállásban szereplő az új pszichoaktív anyagokra elkövetett magatartás 2012. április 3. napjáig nem volt büntetendő.

A másodfokú bíróság nem osztotta ezt az ügyési álláspontot. Szükségesnek tartotta hogy a tényállásban szerepeljen a januári időpont, mint az értékesítések kezdő időpontjának a meghatározása.

Ez tette lehetővé ugyanis azon következtetés megállapítását, hogy ahhoz képest, hogy az értékesítés kezdete január volt, ugyanakkor általában kéthetente került sor az összesen mintegy 10 alkalommal történő az értékesítésre, ebből következően az mindenképpen át kellett hogy nyúljon a 2012. április 3-i időszakra is. Így lehetett kiszámolni és ebből következően lehetett, illetve kellett azt megállapítani, hogy már a büntetendő időszak alatt is volt a II. rendű vádlott részéről ilyen értékesítés.

Az értékesített új pszichoaktív anyagokat illetve kábítószereket illetően azok hatóanyag tartalmát, azok mennyiségét illetően felvetett problémákat a másodfokú bíróság nem osztotta, tekintettel arra, hogy az előbbi okfejtés alapján kétséget kizáróan meg lehetett állapítani, hogy 2012. április 3. napját követően is több alkalommal értékesített a II. rendű vádlott új pszichoaktív anyagot, illetőleg kábítószer. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy ezen mennyiségek azonban semmiféleképpen nem haladták meg a csekély mennyiséget.

Az I. rendű vádlott és a II. rendű vádlott védője bizonyítási indítványokat terjesztettek elő, amely az ismeretlen **(1. sz. név)** nevű személy felkutatására és tanúként történő kihallgatására, 1. számú tanú ismételt meghallgatására, **(2. sz. név)**, **(3. sz. név)** tanúként történő kihallgatására irányult.

Ezt a másodfokú bíróság elutasította figyelemmel arra, hogy a tényállás megalapozott, és megalapozott tényállás mellett további bizonyítás felvételének már nincs helye [Be. 353. § (1) bek.].

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenysége túlnyomórészt megfelelt az iratok tartalmának és nem volt logikátlan.

A mérlegelésen keresztül a tényállást támadó, és hatályon kívül helyezést, illetve felmentést célzó fellebbezések ezért eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést mindhárom vádlott bűnösségére, és túlnyomórészt helyesen minősítette az általuk elkövetett bűncselekményeket is.

Az ítélet tábla ugyanakkor az első fokú ítélet jogi indokolását az alábbiakkal egészítette ki:

A jogi indokolását azzal, hogy a cannabis az 1978. évi IV. törvény 286/A. § (2) bekezdés a) pontja, a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. a) és b) pontja értelmében az 1965. évi 4. törvényerejű rendelettel kihirdetett Egységes Kábítószer Egyezmény mellékletének I. Jegyzékében foglaltak alapján minősül kábítószernek. A Btké. 23. § (2) bekezdés és a Btk. 461. § (2) bekezdése szerint a kábítószer csekély mennyiségű, ha a cannabis növény esetén a növényegyedek száma legfeljebb öt. A Btké. 23. § (3) bekezdésben, és a Btk. 461. § (3) bekezdés a) pontja értelmében a kábítószer jelentős mennyiségű, ha az adott kábítószerre meghatározott csekély mennyiség felső határának hússzoros értékét meghaladja.

Ennek alapján a vádlottak által termesztett és részben értékesített 392 fő cannabis növényegyed meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát, annak közel négyszerese.

Az 1978. évi IV. törvény 286/A. § (2) bekezdés b) pontja, a Btk. 459. § (19) bekezdés 18. b) pontja valamint az 1979. évi 25. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a pszichotróp anyagokról szóló, Bécsben, az 1971. évi február hó 21. napján aláírt egyezmény mellékletének II. Jegyzéke alapján az amfetamin és a delta-9 THC pszichotróp anyagnak illetve kábítószernek minősül.

A Btké. 23. § (1) bekezdés a) és b) pontja valamint a Btk. 461. § (1) bekezdés ad) és c) pontja alapján a kábítószer csekély mennyiségű, ha annak bázisformában megadott tiszta hatóanyag-tartalma amfetamin esetén a 0,5 gramm mennyiséget, tetrahidro-kannabinol (THC) esetén a tiszta és savformában együttesen jelenlévő THC-tartalom (totál-THC) a 6 gramm mennyiséget nem haladja meg. A III. r vádlottól lefoglalt száraz növényi törmelék totál-THC tartalma 0,0922 +/- 0,0076 gramm, ami nem éri el a csekély mennyiség felső határát, annak 1,5 +/- 0,13 %-a, még a szintén tőle lefoglalt 1,58 gramm nettó tömegű fehér por amfetamin bázis mennyisége 0,0812 +/- 0,0055 gramm, ami nem éri el a csekély mennyiség felső határát, annak 16,2 +/- 1,1 %-a volt. Ennek alapján ezen kábítószernek összevont hatóanyag-tartalma sem haladja meg a csekély mennyiség felső határát.

A pentedron és az MA (Metil-amfetamin) a 2005. évi XCV. törvény 1. § 37 pontja és a 66/2012. (IV. 02.) Korm. számú rendelet alapján 2012. április 3. napjától új pszichoaktív anyagnak minősül.

Az ítélet tábla kiegészítette a 2.) B.) tényállás jogi indokolását azzal, hogy a II. rendű vádlott által **(2. sz. tanú)**-nak értékesített tablettákból kimutatott FMA a 2005. évi XCV. törvény 1. § 37. pontja és a 66/2012. (IV. 02.) Korm. számú rendelet alapján 2012. április 3. napjától új pszichoaktív anyagnak minősül.

Az ítéleti tényállás 3.) pontjának jogi indokolását azzal egészítette ki, hogy a II. rendű vádlottól lefoglalt fehér porból és tablettákból kimutatott amfetamin mCPP és MDMA az 1978. évi IV. törvény 286/A. § (2) bekezdés b) pontja, a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. b) pontja, valamint az 1979. évi 25. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a pszichotróp anyagokról szóló, Bécsben, az 1971. évi február hó 21. napján aláírt egyezmény mellékletének I. és II. Jegyzéke alapján pszichotróp anyagnak illetve kábítószernek minősül.

A Btk. 23. § (1) bekezdés a) pontja, valamint a Btk. 461. § (1) bekezdés ad) és ah) pontja alapján a kábítószer csekély mennyiségű, ha annak bázisformában megadott tiszta hatóanyag tartalma amfetamin esetén a 0,5 gramm mennyiséget, MDMA és mCPP esetén az 1 gramm mennyiséget nem haladja meg.

A porokból mért amfetamin-bázis mennyisége 0,492 +/- 0,024 gramm, ami nem éri el a csekély mennyiség felső határát, annak 98,4 +/- 4,8 %-a. A tablettákból mért MDMA-bázis mennyisége 0,0532 +/- 0,0031 gramm, ami nem éri el a csekély mennyiség felső határát, annak 5,32 +/- 0,31 %-a. A tablettákból mért mCPP-bázis mennyiség 0,01 gramm, ami nem éri el a csekély mennyiség felső határát, annak mintegy 1%-a. Ezen kábítószeresek együttes mennyisége a csekély mennyiség felső határát meghaladja, annak 103,7 %-a, azonban a mérési bizonytalanság figyelembe vételével a kábítószeresek együttes mennyisége a csekély mennyiség felső határának 98,9-108,5%-a közé esik, amelyből következően a tartomány legkisebb mértéke nem haladja meg a csekély mennyiség felső határát.

A fenti kiegészítésekkel együtt is az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor arra figyelemmel, hogy a II. rendű vádlott és az I. rendű vádlott közötti megállapodás a cannabis növények termesztésére, majd azok értékesítésére, vagyis az azzal való közös kereskedésre irányult, ezért a cannabis növények esetében a II. rendű vádlott vonatkozásában is a kereskedés alapját képező növényi egyedek számát vette alapul a minősítés során.

A másodfokú bíróság a vádlottak által megvalósított 1. tényállásbeli cselekmény elkövetési magatartását ugyanakkor az elsőfokú bíróságtól eltérően, nem forgalmazói, hanem kereskedői magatartásnak minősítette.

Ezen két elkövetési magatartás elhatárolásának az alapját az képezi, amely szerint kábítószer forgalomba hoz az, aki azt - akár ellenérték fejében, akár ingyenesen - több személy részére juttatja, (Kúria 57/2007. BK vélemény), míg a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, folyamatos tevékenységek, rendszeres, ismétlődő adás-vételek által valósulnak meg. Haszonszerzésre irányulnak, és magukba foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény (Kúria 1/2007. BJE).

Mindehhez képest az irányadó tényállás szerint a vádlottak megállapodtak abban, hogy kábítószer termesztéssel és értékesítéssel fognak foglalkozni. Ennek érdekében elültették a cannabis magokat, azokat gondozták, a termést learatták, majd értékesítették. Ezt követően újból vásároltak cannabis magokat, azt is elültették, majd harmadik alkalommal is megpróbálkoztak a termesztésükkel.

Ezen haszonszerzésre irányuló tevékenységük tehát folyamatos magatartást mutat, nemcsak egyszeri alkalomról volt szó közöttük, hanem többszöriről, s mindez a kereskedéssel megvalósuló elkövetési magatartás irányába mutat.

Vonatkozik ez a II. rendű vádlottra is, aki az I. és III. rendű vádlottak által elültetett és gondozott cannabis növények értékesítésében egy alkalommal vett ugyan csak részt, azonban a megállapodásuk nem csak erre az egy alkalomra vonatkozott. Ezen túlmenően a 2. tényállásban írtak szerint egyéb jellegű kábítószer, illetőleg új pszichoaktív anyag értékesítésével is rendszeresen, vagyoni haszonszerzés végett foglalkozott, vagyis az ő magatartása is nem csak egyszeri forgalmazói, hanem ennél szélesebb körű, méghozzá kereskedői magatartás.

A kereskedői elkövetői magatartást pedig csak önálló tettesi elkövetői magatartásként lehet értékelni, s ezért a társtettesi elkövetésre vonatkozó megállapítás is mellőzendő volt.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság I. rendű vádlottnak a

társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetteként [2012. évi C. törvény (Btk.) 176. § (1) bekezdés 3. fordulat és (3) bekezdés] elbírált bűncselekményét kábítószer-kereskedelem büntettének [Btk. 176. § (1) bekezdés **4. fordulat** és (3) bekezdés],

II. rendű vádlottnak a

társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetteként [1978. évi IV. törvény (Btk.) 282/A. § (1) bekezdés 3. fordulata és (3) bekezdése] elbíralt bűncselekményét kábítószerrel visszaélés büntettének [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés **4. fordulata** és (3) bekezdése],

III. rendű vádlottnak a

a társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetteként [2012. évi C. törvény (Btk.) 176. § (1) bekezdés 3. fordulat és (3) bekezdés] elbíralt bűncselekményét kábítószer-kereskedelem büntettének [Btk. 176. § (1) bekezdés **4. fordulat** és (3) bekezdés] minősítette.

A bűncselekmények elkövetési idején hatályos büntető törvényhez képest az elbíráláskor más büntető törvénykönyv a hatályos. Ezért az 1978. évi IV. törvény 2. §-a alapján helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a két büntető törvény rendelkezéseit összevetette egymással.

Ennek során azonban figyelmen kívül hagyta azt - első fokú ítélet 35. oldal 1. bekezdése -, hogy az I. rendű és III. rendű vádlottak esetében az elbíráláskori törvény alkalmazása esetén nem a generális maximum (25 év) az irányadó, hanem a konkrét bűncselekmények büntetési tétele felső határának együttes tartama, amely 22 év [Btk. 81. § (3) bekezdés]. Így esetükben a középérték nem 15 év, hanem 13 év 6 hónap szabadságvesztés.

E körben helyesbítésre szorult a 35. oldal 4. bekezdése, amely szerint a II. rendű vádlottat, lévén különös visszaeső, a büntetés nem kétharmad, hanem háromnegyed részének kitöltését követő napon lehet a Btk. szerint feltételes szabadságra bocsátani [Btk. 38. § (2) bekezdés b) pont], ha abból egyébként törvényesen nem zárta volna ki az elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést arra, hogy az I. és a III. rendű vádlottak esetében az elbíráláskor hatályos Btk. rendelkezései kedvezőbb elbírálást tesznek lehetővé, ezért az 1978. évi IV. törvény 2. §-a alapján az ő tekintetükben az elbíráláskor hatályos Btk. rendelkezéseit alkalmazta. Ehhez képest a II. rendű vádlott vonatkozásában nem teremtett kedvezőbb elbírálási lehetőséget a most hatályos Btk. Ezért vele szemben az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az elkövetéskori büntető törvénykönyv (1978. évi IV. törvény) rendelkezéseit.

A büntetés kiszabását vizsgálva a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel a vádlottak javára és terhére értékelhető bűnösségi körülményeket. A másodfokú bíróság további súlyosító körülményként értékelte a bünszövetség jellegű elkövetői magatartást, mint társas elkövetői magatartást. A tényállás 1.) pontja alatti cselekmény bünszövetségben történt elkövetése nem minősítő körülmény, ezért ezt csak súlyosító körülményként lehetett értékelni.

Osztotta a másodfokú bíróság azt az ügyészi álláspontot is, hogy a halmazati büntetésre irányadó szabályok szerint a II. rendű vádlott különös visszaeső minősége nem teremt még plusz további halmazati büntetési tétel emelkedést. Ezért II. rendű vádlott vonatkozásában további súlyosító körülményként értékelte a különös visszaesői minőségét és a többszörös bűnhalmazatot is.

Mellőzte I. rendű vádlott vonatkozásában a próbára bocsátás alatti elkövetést, mint súlyosító körülményt, hiszen emiatt halmazati büntetést szabott ki vele szemben mind az első, mind a másodfokú bíróság.

A másodfokú bíróság mindezek alapján is azt állapította meg, hogy az I. és II. rendű vádlott tekintetében sem a büntetés lényeges súlyosítására, de annak lényeges enyhítésére sincs törvényes ok, ezért az erre irányuló fellebbezések nem megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság a III. rendű vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés tartamának a meghatározása során az I. rendű vádlottéhoz közeli büntetési tartamot - a 11 évhez képest 9 évet - szabott ki.

A büntetés kiszabása során ugyanakkor meg kell jelennie és érvényesülnie annak, ha valaki egy tényfeltáró beismerő, felderítő jellegű vallomást tesz. Ezt nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni és a büntetés kiszabása során egyértelműen kifejezésre kell juttatni.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő, tényfeltáró vallomás olyan körülmény, amely nyomatékos enyhítő körülményt képez, azonban ez az általa kiszabott büntetés tartamában nem kellőképpen nyilvánult meg, illetve nem fejeződik ki a vádlottak közötti belső arányosság követelményén belül. A 11 év és 9 év szabadságvesztés tartama közötti távolság még nem olyan mértékű, amely egyértelműen mutatná azt, hogy a III. rendű vádlottnak köszönhető volt ezen bűncselekménynek a felderítése.

Ezért a másodfokú bíróság a belső arányosítás követelményének jobban eleget téve, és ezen enyhítő körülményt még nyomatékosabban értékelve, indokoltnak találta a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának az enyhítését.

Az elsőfokú bíróság által mindhárom vádlott vonatkozásában kiszabott közügyektől eltiltás tartama ugyanakkor arányos és szükséges volt.

Helyesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű vádlott a feltételes szabadság hatálya alatt követte el a cselekményét, így helyesen került sor a feltételes szabadság megszüntetésére, és annak megállapítására, hogy a II. rendű vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A II. rendű vádlott tekintetében a feltételes kedvezmény 2012. március 24. napján járt le. Az irányadó és elfogadott tényállás - I. tényállási pont - szerint az I. és II. rendű vádlottak már 2011. év őszén megegyeztek abban, hogy az I. rendű vádlott cannabis növényt fog termesztetni, amit a II. rendű vádlott értékesít, és a megbeszélés szerint ennek a megvalósítása ezt követően el is kezdődött. Így, figyelemmel arra, hogy a kábítószer-kereskedelem büntetnének az előkészülete is büntetendő [Btk. 282/A. § (4) bekezdése], valamint a tényállás 2.) A.) pontjában megállapítottak szerint a II. r. vádlott 2012. januárjában amfetamin és MA-t tartalmazó kábítószer is árult, ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű vádlott a feltételes szabadság próbaideje alatt követett el bűncselekményt, s ezért helyesen vonta le ennek a büntetőjogi következményeit.

Az elsőfokú bíróság I. rendű vádlott vonatkozásában 750.000 forint, II. rendű vádlott vonatkozásában 900.000 forint, míg III. rendű vádlott vonatkozásában 180.000 forint vagyonelkobzást rendelt el.

Ennek indokolásbeli alapját a II. rendű vádlott vonatkozásában azonban nem adta, de ennek megállapítására a tényállásban írtak sem adnak alapot.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű vádlott vonatkozásában ugyanis nem azt állapította meg, hogy a számláján levő pénz a vád tárgyát képező és a terhére rótt bűncselekmény elkövetéséből származik, hanem azt állapította meg, hogy az olyan pénz, amelyet a II. r. vádlott legális jövedelme nem fedezhetett, hanem valamifajta illegális jövedelemből származhatott.

Azt az álláspontot a másodfokú bíróság ugyan osztotta, azonban azt nem lehetett megállapítani, hogy ezen összegekből mekkora összeg volt az, amelyet a II. rendű vádlott jelen bűncselekményekből szerzett. Ehhez képest az elsőfokú bíróság mégis 900.000 forintra rendelt el vagyoneklobzást.

A másodfokú bíróság álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság a kábítószer értékesítéséből befolyt - az elsőfokú bíróság által összes bevételként elfogadott 900.000 forint - bevételt valójában kétszeresen vonta el.

Először elvonta a II. rendű vádlottól, akinek a kezéhez érkezett ez az összeg, majd miután ő továbbadta, azt az I. rendű és a III. rendű vádlottól is elvonta.

Kétszeresen azonban nem lehet elvonni ugyanazt az összeget, ráadásul az irányadó tényállás nem is tartalmaz arra vonatkozó adatot, hogy a II. r. vádlott mekkora mértékben részesedett a bevételből, mekkora összeg maradt nála.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra a II. rendű vádlott tekintetében a vagyoneklobzásra vonatkozó rendelkezést mellőzte.

A bűnjelék eklobzására vonatkozó rendelkezés helytálló, annak jogszabályi hivatkozása igényelt pontosítást akként, hogy az helyesen a Btk. 72.§ (1) bekezdés a) pontján és az 1978. évi IV. törvény 77.§ (1) bekezdés a) pontján alapul.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a lefoglalás megszüntetése mellett, hogy a DVD lemez az iratok részét képezi, de ennek jogszabályi felhívását nem adta. Ezt a másodfokú bíróság pótolta akként, hogy az a 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 1.§ (1) bekezdésén és 11.§ (3) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni I. rendű vádlottal szembeni korábbi próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezéséről. Ezért a másodfokú bíróság a Be. 330. § (4) bekezdése alapján a Kiskőrösi Városi Bíróság 1.B.377/2009/10.számú határozatának a próbára bocsátást kimondó rendelkezését hatályon kívül helyezte.

Téves volt az elsőfokú bíróságnak azon rendelkezése is, amikor az I. rendű vádlott bűnösségét könnyű testi sértés vétségében - ismételten - kimondta, ugyanis a próbára bocsátást kimondó határozatban erre már sor került.

Ezért a könnyű testi sértés vétségében [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés] való bűnösség kimondását az ítéletábra mellőzte.

Az elsőfokú bíróságnak - helyesen - a büntetés kiszabása körében kellett volna azt feltüntetnie, hogy az általa kiszabott büntetést a próbára bocsátás alapját képező könnyű testi sértés vétsége miatt is kiszabta, ezt azonban elmulasztotta, s ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

A másodfokú bíróság az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek ítélte meg, és ezért azokat helybenhagyta azzal, hogy figyelemmel arra, hogy a tanács elnökének személyében való változásra tekintettel újra kezdődött a tárgyalás, ezért az első tárgyalási nap, a 2013. október 17. napja nem képezhetette az ítélet alapját, s ezért azt mellőzte.

Ezen túlmenően pontosította az alkalmazott büntető törvény fogalmazásának megfelelően a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó rendelkezés szövegezését, pontosította azon megjelölést is, hogy az alkalmazott elbíráláskori Btk. értelmében a szabadságvesztés már nem főbüntetés, hanem büntetés.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a II. rendű vádlott esetében az elsőfokú bíróság az új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettének jogszabályi alapját úgy jelölte meg tévesen, hogy feltüntetett egy (1) bekezdést, illetve elmulasztott utalni az elkövetési fordulatra (a kereskedésre). Ezért az ítéletábra a jogszabályi felhívást akként helyesbítette, hogy az új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettének a jogszabályi alapja helyesen az 1978. évi IV. törvény 283/B. § b) pont 5. fordulata.

Az első fokú ítélet kihirdetésétől az I. és II. rendű vádlott által, illetve a III. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította a kiszabott szabadságvesztés tartamába az I. és a III. rendű vádlott vonatkozásában a Btk. 92. § (1) bekezdése, míg II. rendű vádlott vonatkozásában 1978. évi IV. törvény 99. § (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, míg egyebekben helyes rendelkezéseinek helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye a Be. 386. § alapján.

Szeged, 2015. április 16. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Sólyomváriné dr. Csendes Mária s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Kecskeméti Törvényszék 3.B.281/2013/94. számú ítélete a Szegedi Ítéletábra Bf.II.705/2014/34. számú ítéletében foglalt változásokkal a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható lett.

Szeged, 2015. április 16.

. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke